

Ze starých vzpomínek.....

Obraz matky Boží na dubě

Malý hřbitůvek chotěšický, z něhož je pěkný rozhled k Slavíkovi a rybníkům nouzovským skrývá dva památné pomníky. Jeden hlásá „Zde leží spisovatel Šnaider“ a vedle Václav Vencel mládenec lesního panství dymokurského, rodem ze Smidar – sebevrah.

Proč tak učinil vysvětlím v následující stati.

Za panování hraběnky Roziny v Dymokurech byl nadlesním pan Čáslavský. Ve službě a k svým podřízeným ukrutný pán. Vrchní lesní úřad se nalézal v Městci Králové a praktikanti musili prodělati praxi ve všech revírech na panství. Nejhorší byly v Nouzově. Tam byli za trest dávání jak fořti tak i mládenci. Nejstarší mládenec v Městci Králové byl Václav Vencel. Měl být jmenován již fořtem, proto sloužil na poslední stanici v Městci Králové. Byl u lidu velice oblíben pro svou jemnou, vlídnou povahu a proto pan nadlesní, který byl od lidu nenáviděn, se přičiňoval, aby se nestal nadlesním. Velkou úlohu hrála rodinná msta. Mláďencovi vyhrožoval a sliboval, že jej přeloží do Nouzova.

Každou sobotu jezdil pan nadlesní do Dymokur k řízení a v místech, kde stojí dub s obrazem při silnici od Městce Králové k Dymokurům potkal mládenec pana nadlesního a na kolenou kleče se spjatýma rukama prosil mládenec, aby jej nepřesazoval do Nouzova a tu hanbu mu nedělal. Pan nadlesní byl neúprosný. Tu mládenec vyřkl: „kdykoliv tudy pojedete strachy a úzkostí budete vzpomínat, že před Vámi klečel a prosil mládenec Václava Vencel. Svědomí Vás hrýzti bude až do Vaší smrti.“ Mládenec se podrobil nařízení a chystal se stěhovati do Nouzova. Před stěhováním šel navštívit svou matku do Smidar a na zpáteční cestě navštívil svého příbuzného rychtáře Vojtěcha Víta v Oseku u Kněžic. Porosil ho, aby jej odstěhoval což ten mu slíbil. Druhého dne přijel s potahem do Městce Králové. Naložili veškeré věci a jeli k Nouzovu. Když přijížděli k Záhornici, chtěl se mládenec zastřelit. V tom mu rychtář zabránil a vymlouval mu všemožně, aby věc uvážil, že sám se přimluví u vrchnosti, aby se dostal jinam. Přitom mu pušku odebral. Před samým Nouzovem mládenec prosil o pušku a pravil. „Jak by to vypadalo, abych přišel na nové místo bez pušky“ Rychtář mu pušku dal a pomalu se přibližovali k Nouzovu. Nedaleko fořtovny v nestřeženém okamžiku se mládenec zastřelil. Rychtář jej na nové místo dovezl mrtvého. Pochovali ho na Chotěšický hřbitůvek se všemi mysliveckými poctami za účasti v kraji nevídané, jen pan nadlesní Čáslavský nebyl přítomen.

Od té doby pan nadlesní všude viděl Vencela. V těch místech, co jest dub s obrazem byla paseka. Na tento dub, pod kterým prosil pana nadlesního mládenec. Když jel pan nadlesní k řízení do Dymokur a od řízení počal se chvěti, oči zavřel, přesto však Vencel před ním klečel. Proto pan nadlesní dal na dub zavěsiti obraz matky boží s nápisem: Svatá Mariá, oroduj za nás.

Dub je chráněn památkovým úřadem a je stár podle odhadu lesního asi 300let. Lid si vypráví, že se pod ním zastřelil mládenec, což se nezakládá na pravdě. Tak to sám vyprávěl svému dědu Vojtěch Vít, rychtář z Oseka.

Po spisovateli Šnaidrovi zůstala nám lidová píseň Na skále v urnovém háji a báseň Jan za chrta dán.